

Temps per l'espera,

Lèsbia

Si ni els anys sense tu ni les hores amargues
no han esmussat un punt el meu desig,
per què imagines una nau a la deriva,
per què acuses d'inepte el timoner?
Fidel com jo no t'has estat ni tu mateixa,
val més que no lamentis que altres vents
m'hagin endut si és del teu mal govern la culpa,
no de la meva ferma voluntat.
És en va que voldràs, audaç, posant-me a prova,
incitar-me a uns amors menys consistents
per poder dir a tothom que només dic mentides
i que els mals tractes teus són merescuts.
Si he conegut, i els he buscat, cossos més dòcils
i lluny de tu –tu lluny de mi– la pau,
què em pots retreure ara? No em sento culpable:
si vas deixar-me lliure, jo ho vaig ser.
Però, per més que ho provis, cap paraula dolça,
ni quan em roda el cap en l'alta nit
i ja no queda gens de vi en els nostres vasos,
dita per una boca adolescent
que m'ofereix, potser per tu en secret pagada,
l'antiga saviesa del plaer,
no podrà desviar-me el rumb, i no ho lamento:
és a la teva mida el meu desig,
mai ningú, bo que fos, no ha pogut apartar-me'n
i sols tu, fins si et pesa, el satisfàs.

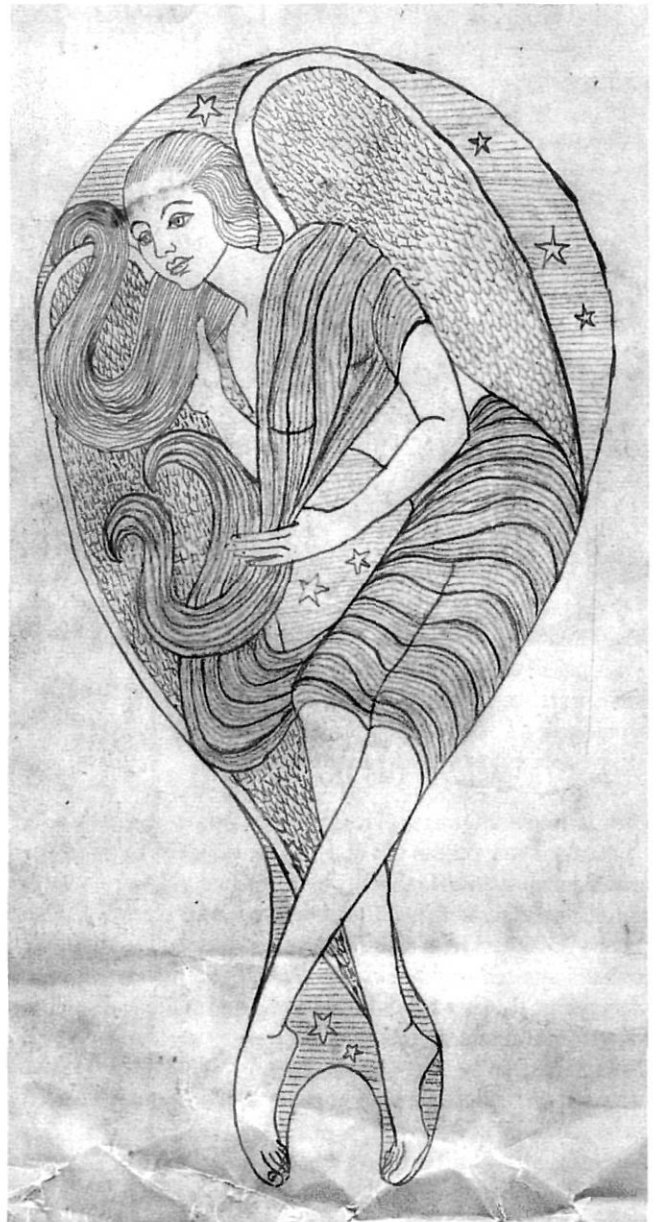
Balança de l'amor i l'orgull

A vegades l'orgull és més fort que l'amor
i el silenci es carrega de sentit
i la fugida sembla una victòria.

A vegades l'orgull és més fort que l'amor
i no deixa desig sobre desig
ni fantasia sobre fantasia.

A vegades l'orgull és més fort que l'amor
i no hi ha res a dir ni lloc on ser
ni plors a compartir ni cap promesa.

A vegades l'amor és més fort que l'orgull
i tot torna al seu lloc i té un valor
i la certesa és sempre aquí i ara.

A vegades l'amor és més fort que l'orgull
i hi ha temps per l'espera i per l'afany
i les respostes sempre es sobreentenen.

A vegades l'amor és més fort que l'orgull
i la vida es reviu sàviament
i acaba un món i un altre món comença.

temps per l'afany

Manuel Castaño

Enric V

Heu vist que bé que parla l'arquebisbe?
Per tothom són un deure, ara, els meus drets.
Ha dit la hipocresia dels francesos,
que amb la llei sàlica em prenen el tron;
aquesta llei que fan anar com volen
segons si els convé o no de prescindir,
com ara jo, d'un descendent de reina.
Els ha pintat tan falsos que ningú
no dormirà tranquil si no té un somni
en què la seva espasa hagi enfilat
un piló de francesos del dimoni.
Als meus fidels, amb tan bons arguments,
els falta temps per anar a fer la guerra,
i és bo de veure com en són d'ardits
si el sant prelat fa tan justa la causa.
Què ens hi juguem, només ho sap el rei?
No val tota l'extensió de França
per inflamar-los, que volen, a més,
actuar dreta llei, ser súbdits bons
que guanyen el botí i el cel alhora?
Quina gent tinc! Com les dones, que els cal
que el romanç del domini s'interrompi
amb alegres cançons d'amor abans
de consentir al desig que les conquista,
me'ls puc endur on vulgui si el discurs
els llagoteja les virtuts i evita
la nuesa de la nostra passió.
També, en podeu estar segurs, si guanyo
aquesta gran aposta amb mi mateix
i França i Anglaterra són bessones
que guiaré amb una sola mà,
i em cenyeixen el cap dues corones,
de seguida els francesos em diran
que mai no han vist llinatge més legítim
i s'estaran gentilment de lladrar
la seva escassa llengua per lloar-me
en mísera paròdia d'anglès,
i miraran, covards, a una altra banda
quan les filles i fins i tot mullers
se'ns lliuren generoses. Podran fer-ho,
després d'haver extingit el seu orgull,
perquè no els falten savis com el nostre,

potser el mateix Canterbury ho farà,
que els diran que la seva antiga glòria
la servo i fins i tot culmina en mi,
i es miraran als ulls els uns als altres
sense haver-hi retrets ni enviliment
perquè s'hauran cregut que encara tenen
arguments de virtut i de raó.

Catedral

El mateix pas del temps que ha desgastat la pedra
donant-li aquest caient de roba vella,
que ha esmussat els cantons, desballestat les portes,
regirat els rajols, i ha fet que les escales
siguin un exercici perillós
i que la fusta es torni grata a la carícia
—la fusta del taulell, baluard orgullós,
i de les taules, totes coixes,
pensades a la mida de la confiança—,
també ens hi ha fet deixar un cúmul d'afecte
que assaborim com si s'hagués tornat
l'esperit del rovell, de la humitat contínua,
de la patina amb què els objectes diuen
els tràfecs que han passat entre les mans dels homes
—i la vida viscuda entre aquestes parets,
presa en les fotos velles, tenyida de tants ocres,
enyorosa d'olors que ja no hi són,
com reclama al record que s'hi detingui!—,
però també és el mateix pas del temps
que ha portat a la degradació
del lloc que havia estat el nostre lloc
fins que ja no hi va haver res nostre enlloc.
Així passa la glòria del món:
els bàrbar han arriat les banderes
que havíem venerat, i mai més no hi beurem
les riques copes de la subtilesa,
l'escàndol i el soroll han pres el lloc
a la discreció, la nostra intimitat
ha quedat reduïda a compartir
judicis com aquests, i el nostre cap futur
el puc tastar entre tanta decadència.